

[Paul Schlüter.]

gøre en ekstra indsats. Så kan vi få løst overarbejdsproblemet, og det skal og må løses. Vi ser det ganske enkelt som en social hovedopgave — for det har nu den karakter i dagens danske samfund — at sørge for, at almindelige mennesker, der passer deres job, som er flittige medarbejdere i samfundet, som er loyale over for deres arbejdsplads og over for deres medborgere, også får lyst til at blive ved med det.

I år oplevede faglærte arbejdere, at selv om man har en gennemsnitlig indkomstfremgang på 12 pct., sluger pris- og skatte­stigninger mere end fremgangen i indkomst, så der bliver underskud og reallønsnedgang. Kan det mon være sandt, at statsministeren tror, at hans gamle venner i fagbevægelsen virkelig vil tåle, at det skal gå ligesådan også til næste år? Der skal pukles mere end før, og man får mindre ud af det. Det kan ikke fortsætte, og derfor må vi væk fra det princip, at skatteprocenterne blot fastlægges som en automatisk funktion af udgiftsbehovet. I fremtiden bliver vi nødt til at starte med at fastlægge skatteprocenter, der kan give tilstrækkelig opsparing og økonomisk vækst, og på det grundlag planlægge udgiftsforløbet. Denne målsætning må vi frem til.

Men der er selvfølgelig andre led, som må til i en ny økonomisk politik, hvis vi virkelig skal have løst landets problemer. Vi må nok have etableret en langt bedre kontakt mellem regering og folketing på den ene side og parterne på arbejdsmarkedet på den anden.

Et kontaktorgan, eller hvad man nu vil kalde det, mellem myndigheder og arbejdsmarked vil kunne bidrage til et bedre samarbejde mellem lovgivning og arbejdsliv. Vi har brug for det. Der må arbejdes anderledes sammen mellem regering, folketing og dem, som virker ude på arbejdspladserne. Tingene må koordineres bedre, ellers lykkes det ikke at få økonomisk balance.

Det næste led i en forstandig økonomisk politik mener vi skal være ordning, der

kan skaffe os en langt større privat opsparing. Det er chokerende, som den er faldet. Det er ikke mindst lønmodtagerne, der ikke længere kan klare at spare op. Den offentlige opsparing i Danmark er nu større end den private, og det er ikke en positiv udvikling. Vi kan spare os til balance, men vi kan kun gennem nye investeringer, opfindsomhed og arbejdsindsats tjene os til øget velstand. Her kommer den private opsparing ind i billedet. Hvis den øges, bidrager det til at skaffe den kapital, der er brug for i det danske samfund.

Vi mener også, det er nødvendigt at sætte helt anderledes ind over for det offentlige personaleforbrug. Vi må tage fat på en forenkling af det overorganiserede danske samfund. Der er brug for en indsats mod bureaukrati og imod dobbeltadministration. Vi savner stadig virkeliggørelsen af det, der var det egentlige formål med kommunalreformen, at ændre opgavefordelingen mellem stat og kommune. Vi er ikke i tvivl om, hvad der skal være det gennemgående princip. Det må være, at vi — overalt, hvor det er muligt — lægger beslutningskompetence væk fra centralmyndighederne og ud i landets egne, således at vi hele vejen igennem lægger afgørelserne så tæt til den lokale befolkning, som vi kan. Og i vort lille land må det på alle sagsområder være nok med en i det højeste toleddet administration.

På trods af vor almindelige velstand er almindelige familier i Danmark i dag nok præget af megen utryghed. Vi tror, det hænger sammen ikke mindst med de boliglove, der er vedtaget i foråret, og dem, der kan ventes gennemført her i efterårsmånederne. Hvis så formålet med det hele var at nå frem til et boligmarked og til en lettelse i de direkte skatter, så kunne der være en mening i det, der sker. Men målet var jo et andet. Det var at skaffe penge i statskassen til finansiering af nye udgiftslove, som S og SF allerede har vedtaget, og boligpolitisk i årene, der kommer, at tvangslodse en stigende del af familierne ind i det almennyttige boligbyggeri, der er særstøttet, samt at